

er Forhold til Stede, der direkte paakalder denne Lovgivnings Nødvendighed. Jeg haaber og tror, at de Stridsspørgsmaal paa Arbejdsmarkedet, der er tilbage i dette Foraar herhjemme, vil blive løst uden oprivende sociale Kampe, som da ogsaa vilde være det ulykkeligste, der kunde hænde i vort Samfund i den økonomiske Situation, vi nu befinder os i. Vi kan tilføje, at vi anser det netop for heldigt om en Lovgivning af denne Art kan forberedes og vedtages i en Tid, hvor der hersker Fred og Ro paa Arbejdsmarkedet, saa at Grundlaget her ligger fast, omgærdet med Rigsdagens Autoritet, den Dag, Nødvendigheden af Lovgivningens Anvendelse i Praxis foreligger.

Som jeg tillod mig at sige ved Lovforslagets Forelæggelse, mener jeg under Hensyn til den Stilling, der tidligere her i Tinget er taget af andre Partier, at det ikke paa Forhaand kan anses for ørkesløst at fremkalde en dyberegaaende Forhandling her i Rigsdagen om denne Sag. Socialdemokratiet er jo ikke i Princippet Modstandere af Anvendelsen af tvungen Voldgift i givet Tilfælde, og Venstre har vel hidtil erklæret sig for principiel Modstander, men den højtærede Indenrigsministers Udtalelser her i Tinget under Forligsmandslovens Behandling i Begyndelsen af dette Aar gav dog Udtryk for, at han mente, at Overvejelse af de herhenhørende Problemer var ønskelig, og det vilde da ogsaa være ejendommeligt, om Venstrepartiet her i Landet vedblivende vilde stille sig udenfor hele den Udviklingslinie, som Venstrepartierne i de andre nordiske Lande befinder sig paa. Det er mit Haab, at det heller ikke vil ske. Det er sagt, at selv om der paa Rigsdagen skulde kunne skabes Enighed om en saadan Lovgivning, vilde det alligevel være uforsvarligt at gennemføre en Lov af denne Art, saa længe baade Fagorganisationerne og Arbejdsgiverorganisationerne er Modstandere deraf. Jeg kan ikke erkende Rigtigheden heraf. Dette Ræsonnement vilde maaske være rigtigt, hvis det drejede sig om en almindelig Ordning, der tilsigtede mod visse Parters Ønske at afløse den almindelige Kontraktsfrihed med offentlig fastsatte Arbejdsvilkaar, men naar det i Stedet for som i dette Lovforslag blot drejer sig om at anvise Veje, naar de to Parter ved deres Optræden sætter Samfundets økonomiske Velfærd paa Spil og foruden at ødelægge sig selv udsætter det øvrige Erhvervsliv for Ødelæggelse, da tror jeg, man tør sige, at da har de to Parter tabt deres

Ret til at gøre Indsigelse, naar Staten gør sin Pligt og varetager det samlede Samfunds Interesser. Jeg for min Del haaber ikke, at den Opfattelse skulde kunne gøres gældende med nogen Styrke her i den lovgivende Forsamling, at naar Spørgsmaalet er om at skabe et Værn for Almeninteresserne, vi da først skulde have Pligt til at sikre os formentlig Særinteressers Tilslutning, og jeg skal da ud fra de Synspunkter, jeg her har gjort gældende, anbefale Lovforslaget til Tingets alvorlige Overvejelse.

Indenrigsministeren (Kragh): Sit Ord har den ærede Ordfører for Forslagsstillerne holdt. Han lovede, som ærede Medlemmer vil erindre, ved Fremsættelsen af Lovforslaget, at han her ved første Behandling vilde give en nærmere Udredning af hele det Problem, som giver Anledning til dette Lovforslags Fremkomst. Det er jo nu sket. Spørgsmaalet er nu blot, om denne Udvikling, som vi har paahørt, har forvandlet Skeptikerne til troende, saaledes som jeg vel tør gaa ud fra at det ærede Medlem forventer. I hele den Udredning af de Forhold, som har ført til, at man rundt om i Landene beskæftiger sig med dette Spørgsmaal, er jeg paa ingen Maade, hvad den ærede Ordfører ogsaa meget vel ved, uenig med ham. Men een Ting er Præmisserne, og noget andet er Konklusionen, og medens der ikke er nogen som helst Tvivl om, at Arbejdskampe kan antage en saadan Karakter, at de er faretruende for Samfundet, er der i vid Udstrækning, baade blandt Arbejderne og blandt Arbejdsgiverne og udenfor deres snævre Kreds, Tvivl om, hvorvidt den tvungne Voldgift er Middel til at undgaa saadanne Kampe.

Den ærede Ordfører har her udviklet, hvorledes man i Norge i de sidste Aartier har set den tvungne Voldgift udformet i Praxis, og den ærede Ordfører mente, at Lovgivningen der havde virket efter sin Hensigt og i og for sig tilfredsstillende. Men den ærede Ordfører ved jo særdeles vel, at derom er Meningerne i Norge i allerhøjeste Grad delte, og efter at et Par Forsøg var gjort paa Voldgiftsdommes Afsigelse, hvor man havde set de Virkninger paa Arbejdsmarkedet, som de havde faaet, forlod man denne Lovgivning og har ikke senere optaget den. Det er endog saaledes, efter hvad der er mig bekendt, at man i Norge netop for ganske kort Tid siden har stillet en Behandling i Bero af et Lovforslag om paa ny at indføre tvungen Voldgift. Nu hørte jeg